

Nosht e. Izlizame ot sgradata na ZUKID na absoljutno pustija ploshtad, okolo kojto obikalja prazen prizrachen tramvaj. Razotivame se poluskarani, otvrateni, izgoreni ot zharta na nenuzhni prepirni i cigari. Sluchva se taka, che sled tezi kysni sybraniya ili po vreme na njakoj goljam protesten miting, a i kogato vednyzh godishno ni povedat dobrovolno da davame kryv, izlizame vsichki zaedno na ulicata po njakoe za nas neobichajno vreme. Togava vizhdam, che vsyshtnost njakoi vlijatelni hora ot ZUKID, koito sreshtam dva-tri pyti godishno, sa niski, drebni na ryst. Izobshto ne gi vizhdah otdeleni ot prostornite im kabineti, ot telefonite, diktofonite, mramornite mastilnici bez mastilo, ot mestata nachelo na dylgata zasedatelna masa... Na ulicata sjakash se prepvyvat sami v sebe si, otkysnati ot atributite na malkata si vlast, izgubeni sred drugite chinovnici, bezzashtitni, krivokraki, sivi dzhudzheta. Zabeljazvam syshto, che njakoi hubavi sluzhitelki, ot chijato privlekatelnost bjah pochti pokorèn, imat niski, otpusnati zadnici, kokoshi gyrdi, djustaban, celulitni kraka... Vechnijat kancelarski sumrak i lipsata na razstojanie, svobodno prostranstvo i svetlina e skrival tehnite nedostatyci. Drugi pyk imat smeshna pohodka, sjakash se plashat ot prostora; privezhdat se, tytrjat se pokraj stenite, vnimatelno presichat ulicata, bojzljivo protjagajki i pribirajki krak pri vsjaka krachka. Tova beshe naj-ochevidno prez onazi ZADYLZHITELNA SYBOTA, kogato ni zavedoha v Sportnija centyr da se razdvizhim. Nakaraha ni da se syblechem. Gospodi! Tam, vyrhu trevata, prilichahme na oslepeli kancelarski bubolechki; hora-stai, hora-fotjojli, hora-pisheshti mashini i hora-kartonetki, udobno zhiveli v tymnina i vlaga pod tuhla, kojto sluchajno e povdignal njakakyv Gyliiver.

Drug pyt ZUKID se zaljulja iz osnovi. Zemetresenie! Otvorenite shkafove, chiito vrati se prevyrnaha v trakashti krila

na dyrveni ptici, zapochnaha da bylvat hartii i papki. Preblednjahme. Mig po-kysno tichah panicheski nadolu po stylbishteto, oglushen ot tropota na hiljadi kraka. Njakoj kreshteshe v zasednalija asansjor. Izvednyzh se zalichiha vsichki razliki mezhdu nas! Drevnijat strah ot smyrt pod ruinite unishtozhi samo za dve minuti dylgogodishnata sluzhebna jerarhija. Shefovete na uchrezhdenieto, izvestni s gordata si i izpravena stojka i umerena pohodka, preskachaha tromavite sluzhitelki i nemoshtnite jubiljari, machkajki gi bezogledno. Vseki ot nas preskachashe po njakolko stypala, mylcheshkata, stisnal cheljusti, probivajki si pyt s lakti i kolene. Sybrahme se na ploshtada pred nasheto uchrezhdenie-zakrilnik kato podplasheno jato pingvini. Togava vidjah svoite kancelarski bratja i sestri v nova, neochakvana svetlina. Ne smeehme da se poglednem v ochite. Izhvyrleni ot byrlogite si, oslepjahme ot bezmilostnoto slynce na ciganskoto ljato.

I тази вечер, dokato edin po edin izchezvame v tymninata, chuvstvam neshto podobno samo che veche ne prilichame na bubolechki, a na pilepi. Kakvo sme svyrshili cjal den? Nishto. Samo sme govorili, govorili, govorili, govorili, govorili, o, bozhe, govorili sme...

Na sutrinta v zasedatelnata zala shte vljazat otrjad LELKI sys sini prestilki. Tavanyt njama da se vizhda ot sivija oblak dim. Lelkite shte vyzdyhnat, shte raztvorjat prozorcite i shte obyrshtat s vlazhni kyrpi dylgata zelena masa. Shte izhvyrljat zabravenite materiali v koshchetata za smet, shte pochistjat moketa s prahosmukachki, shte izpraznjat pepelnicate... Njama da ostane ni naj-malko pepel. Osven onazi v moeto gyrlo.